

Biskoppen over Københavns Stift

Kære ansatte og frivillige i Københavns Stift

København
21.05.2026

For 1200 år siden indledte Ansgar sin mission til Danmark og Sverige. Det var såmænd ikke det første, danerne så og hørte til kristendommen. Dels havde der været missionærer tidligere. Dels var vores forfædre nok løbet ind i denne tro på deres plyndringstogter, på deres handelsrejser og under alle andre former for ophold sydover.

Nørregade 11
1165 København K

Tlf: 33 47 65 00
kmbkh@km.dk

“Ansgar. Nordens apostel gennem 1200 år” hedder en smukt fremstillet bog, der er så stor og vægtig, at den må lægges på et bord under læsningen. Det er et pragtværk med mange indfald og et skoleeksempel på, hvordan historien opfattes forskelligt fra århundrede til århundrede.

Det er også historien om, at vi selvfølgelig læser vores egen tid ind i fortiden og i bedste fald forsøger at hente vitaminer ud af fortiden. Historien kan sagtens bruges til at få smag på samtiden og fremtiden.

Hver tidsalder bidrager med sit syn. Det er ikke alle tidsaldres syn, vi genkender og forstår; men jeg vil aldrig turde hævde, at der ikke kunne komme senere generationer, der ville kunne genkende det, der kun var tåge for mig.

En af de sidste fremstillinger af Ansgar er Hein Heinsens skulptur på sydsiden af Ribe domkirke. Ansgar står der som lidt rusten, og det er svært at se om hånden afværger eller velsigner. Holder han det onde tilbage med sin gennemborede hånd? Er hans sår det sår, som man kan se himlen igennem? Står han der som et moderne, forvirret, glemsomt og rodet menneske?

Under alle omstændigheder er en af historierne om Ansgar, at man ikke skal give op. Det gælder om at holde ud og have tillid til, at rygterne om Jesus fra Nazareth vil sætte sig igennem og forvandle samfundene.

Der har lige været en demokratikonference, Copenhagen Democracy Summit. Den var spændende. Den så ikke væk fra virkeligheden, men ville tale demokrati ind i vores samtid. Men den efterlod alligevel et indtryk af

tristhed og misantropi. De fleste af os kan godt se, at verden, som vi kendte den, kolliderer, og at vi må kæmpe for vores samfundsorden. Men hvor er det mærkeligt kun at lytte til krigslogik og militær analyse og høre om magten, at den er vores eneste kapital fremover, uden at man mærker hele det globale fællesskab (og flertal) omtalt.

Det mindede mig om Hein Heinsens Ansgar i Ribe. Vi har brug for Ånd - og den må gerne være hellig, altså udgå fra Gud og fra Jesus fra Nazareth.

Jeg vil gerne se gennem Heinsens Ansgars sårede hånd og få øje på himlen. Jeg kan godt leve med, at Ansgars hånd ikke kan læses entydigt, men som velsignende og afværgende. Det er en tvetydighed, som rummer liv.

Jeg vil gerne være på vej ind i en fremtid, hvor sårbarhed og tilgivelse står ved begyndelsen af hver en dag. Vi bliver nødt til at rumme, at muligheden for at leve i sådan et samfund kan kræve, at vi kan forsvare os. Magtens centrum kan dog aldrig være den gensidige trussel om udslettelse. Magtens indhold må være en udsigt til liv, lys og sandhed. Den kapital giver mod og sårbarhed.

Glædelig pinse

Peter Skov-Jakobsen